

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 05, 2019

Nummer 5, 2019

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:609](#) 27-02-2019

Heusden/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:615](#) 27-02-2019

Waalwijk/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:511](#) 20-02-2019

Pijnacker-Nootdorp/bestuursdwang

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:477](#) 20-02-2019

Moerdijk/project strijd bestemmingsplan

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:469](#) 19-02-2019

gs Zuid-Holland/reactieve aanwijzing

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:421](#) 13-02-2019

Beverwijk/planschade

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2018:4196](#) 19-12-2018

Schijndel (Meijerijstad)/bestemmingsplan 'Bedrijventerreinen'

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

Maasdriel/van rechtswege verleende omgevingsvergunning

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

Iris Kieft

RECHTSPRAAK

Waalwijk/planschade

Compensatie in natura. Toekomstige onzekere gebeurtenis.

Casus

Kikiki en Peer betogen in de eerste plaats dat zij zich niet kunnen vinden in de rechtspraak van de Afdeling dat een bestuursorgaan planschade mag compenseren in natura door herziening van het schadeveroorzakende bestemmingsplan. Zij voeren aan dat bij de vaststelling van dat bestemmingsplan behoort te worden onderzocht of dat plan tot planschade leidt. Indien het ontstaan van planschade een reden is om de verandering van een planologisch regime achterwege te laten, dan dient dat in het kader van een bestemmingsplanprocedure te geschieden. Volgens Kikiki en Peer is het in strijd met de goede procesorde om het college in hoger beroep nog in de gelegenheid te stellen om de planschade in natura te compenseren.

Kikiki en Peer betogen verder dat de besluiten van 6 maart 2018 in strijd zijn met de rechtszekerheid. Zij voeren aan dat die besluiten niet garanderen dat het schadeveroorzakende bestemmingsplan 'Centrum Waalwijk' wordt herzien of dat een vastgestelde herziening onherroepelijk wordt, omdat in de besluiten alleen is bepaald dat uiterlijk op 31 oktober 2018 een ontwerpbestemmingsplan ter inzage moet worden gelegd. Onzeker is of de gemeenteraad de herziening zal vaststellen en zo ja wanneer dat zal gebeuren. Volgens Kikiki en Peer had het college in de besluiten een datum moeten opnemen waarop de planschade in geld wordt vergoed indien op die datum geen onherroepelijke herziening van kracht is.

Rechtsvraag

Is het in strijd met de goede procesorde dat het college in hoger beroep in de gelegenheid is gesteld om de planschade in natura te compenseren? Is de tegemoetkoming in de vorm van compensatie in natura voldoende rechtszeker?

Uitspraak

Dat de Afdeling het college in hoger beroep in de gelegenheid heeft gesteld de geleden planschade in natura te vergoeden is, anders dan Kikiki en Peer betogen, niet in strijd met de goede procesorde. Het college heeft al bij de rechtbank, in zijn reactie van 3 februari 2016 op het StAB-verslag, verzocht om in de gelegenheid te worden gesteld de eventueel verschuldigde tegemoetkoming in planschade in natura te mogen compenseren door herziening van het schadeveroorzakende bestemmingsplan. De rechtbank heeft dat verzoek afgewezen. Het college heeft hiertegen hoger beroep ingesteld. Zoals hiervoor onder 3 en 4 is overwogen, heeft de Afdeling het college op dit punt in het gelijk gesteld. De aan het college geboden gelegenheid betekent voorts niet dat Kikiki en Peer een lagere tegemoetkoming voor de geleden planschade krijgen. Niet is gebleken dat zij door de geboden gelegenheid in hun belangen zijn geschaad.

Het college heeft in de besluiten van 6 maart 2018 bepaald dat in geval de voorgenomen herziening van het bestemmingsplan 'Centrum Waalwijk' onverhoopt niet onherroepelijk in werking treedt, het college alsnog bereid is het door de rechtbank in haar uitspraak van 14 juli 2016 vastgestelde schadebedrag, vermeerderd met de wettelijke rente, aan Kikiki en Peer te betalen.

Naar het oordeel van de Afdeling betekent dit dat het college de tegemoetkoming in de vorm van compensatie in natura onder meer afhankelijk heeft gesteld van de toekomstige, onzekere gebeurtenis dat het nieuwe bestemmingsplan, na vaststelling, ook onherroepelijk wordt. Het college heeft de onzekerheid over de duur en uitkomst van die procedure ten onrechte niet ondervangen door in de besluiten op te nemen dat uitbetaling van de in de besluiten bedoelde bedragen zal plaatsvinden, indien het nieuwe bestemmingsplan, waarbij compensatie in natura wordt geboden, op een in de besluiten bepaalde datum niet onherroepelijk is.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 27-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:615

Zaaknummer: 201606635/2/A2

Wetsartikelen: 6.1 wro

RECHTSPRAAK

Heusden/planschade

Normaal maatschappelijk risico. Inbreidings- of uitbreidingslocatie.

Casus

Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte de omvang van het normaal maatschappelijk risico heeft teruggebracht tot het wettelijk minimumforfait van 2%. Het college voert aan dat het advies van Thorbecke zorgvuldig tot stand is gekomen en dat daarin gemotiveerd uiteen is gezet waarom het in dit geval redelijk is 3% van de oorspronkelijke waarde van de woning van € 462.000 tot het normaal maatschappelijk risico te rekenen. Volgens het college ligt het plangebied, anders dan de rechtbank heeft overwogen, op een inbreidingslocatie tussen bestaande woonbebouwing. De direct ten oosten van het plangebied liggende kavel met een agrarische bestemming brengt volgens het college niet met zich dat het plangebied buiten het stedelijk gebied ligt. In kernen met lintbebouwing als Haarsteeg komt het volgens het college vaker voor dat er, zoals hier, agrarische percelen liggen tussen of achter woonbebouwing in de kern. De kavel heeft bovendien een woonbestemming gekregen. Het college verwijst naar het nieuwe bestemmingsplan. In de plantoelichting van dit plan is vermeld dat de woningen zullen worden gebouwd tussen bestaande woonbebouwing, hetgeen voorkomt dat het buitengebied wordt aangetast. De woningbouw maakt deel uit van de woningbouwtaakstelling en sluit aan op de uitgangspunten van de Structuurvisie Heusden, aldus het college.

Rechtsvraag

Heeft de rechtbank juist geoordeeld dat het hier gaat om een uitbreidingslocatie en kon zij het normaal maatschappelijk risico zelf vaststellen op 2%?

Uitspraak

Het college is voor de vaststelling van het normaal maatschappelijke risico uitgegaan van het advies van Thorbecke. Thorbecke heeft gemotiveerd uiteengezet dat de onderhavige ontwikkeling als een normale maatschappelijke ontwikkeling kan worden aangemerkt en deze in de lijn van de verwachtingen lag. Thorbecke heeft het plangebied als een inbreidingslocatie

aangemerkt, omdat het, planologisch gezien, aan drie zijden wordt omsloten met bebouwing, waarbij de bebouwing aan de oostkant nog verder doorloopt naar het zuiden dan de ontwikkeling zelf.

De Afdeling heeft geen aanleiding om te twijfelen aan de juistheid van het advies op dit punt. Het nieuwe bestemmingsplan maakt woningbouw mogelijk in de kern Haarsteeg die, zoals het college stelt, uit lintbebouwing bestaat. De woningbouw bestaat uit maximaal 16 grondgebonden woningen met maximaal 8 woningen per rij en een maximale goot- en bouwhoogte van 7 en 11 meter. Het plangebied is een onbebouwde rechthoek die aan de noord-, oost- en westzijde wordt omsloten met gronden waarop hoofdzakelijk de bestemming 'wonen' rust en waarvoor een vergelijkbare maximale goot- en bouwhoogte geldt. In zoverre past de ontwikkeling dan ook naar zijn aard en omvang binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving van het plangebied. Het college voert terecht aan dat de direct ten oosten van het plangebied gelegen onbebouwde kavel die ruimtelijke structuur niet anders maakt, nog daargelaten dat deze in het bestemmingsplan 'Donkhof II, Haarsteeg' een woonbestemming heeft gekregen. Het plangebied is in het Visiedocument Structuurvisie van de gemeente Heusden van 15 juni 2009 voor de periode na 2010 als woningbouwlocatie aangemerkt.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 2 maart 2016, ECLI:NL:RVS:2016:530), is bij waardevermindering van een onroerende zaak als gevolg van een normale maatschappelijke ontwikkeling, zoals woningbouw op een inbreidingslocatie in een woonkern, waarbij die woningbouw in de lijn der verwachtingen lag, een waardevermindering tot 5% van de waarde van de onroerende zaak, in verhouding tot de waarde van de onroerende zaak onmiddellijk vóór het ontstaan van de schade, substantieel, maar niet zodanig zwaar dat deze schade niet voor rekening van de aanvrager kan worden gelaten. Dit betekent dat een waardevermindering tot 5% van de waarde van de onroerende zaak in deze categorie gevallen in beginsel tot het normale maatschappelijke risico van de aanvrager behoort.

In gevallen waarin de ontwikkeling als een normale maatschappelijke ontwikkeling kan worden beschouwd en het plangebied geen zuivere inbreidingslocatie is, maar tevens de kenmerken van een uitbreidingslocatie vertoont, geldt dit laatste in beginsel ook (vgl. de uitspraak van 8 augustus 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2620).

De waardevermindering bedroeg in dit geval 5,19%. Thorbecke heeft uiteengezet dat in dit geval niet de gehele schade binnen het normaal maatschappelijk risico valt. Zij heeft naar voren gebracht dat de ontwikkeling rijwoningen mogelijk maakt, hetgeen niet geheel past binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving, nu de bebouwing aan de omliggende straten, de Donkhof en Haarsteegsestraat, overwegend uit vrijstaande woningen bestaat.

Thorbecke heeft verder in aanmerking genomen dat de ontwikkeling direct grenst aan het perceel van appellant sub 2 en de waardedaling als betrekkelijk zwaar kan worden aangemerkt. Zij heeft gelet op deze aspecten een normaal maatschappelijk risico van 3% van de oorspronkelijke waarde van de woning in dit geval redelijk geacht.

Thorbecke heeft naar het oordeel van de Afdeling op deze wijze voldoende gemotiveerd waarom zij heeft geadviseerd de omvang van het normaal maatschappelijk risico op 3% vast te stellen. Voor het terugbrengen van het normaal maatschappelijk risico tot het wettelijk minimumforfait van 2% zoals de rechtbank heeft gedaan, bestaat geen grond. De aspecten die de rechtbank hiertoe heeft meegewogen, dat woningbouw met rijwoningen niet geheel past binnen de bestaande ruimtelijke structuur van de omgeving, de ontwikkeling plaatsvindt op geringe afstand van het perceel van appellant en de waardevermindering betrekkelijk zwaar is, heeft Thorbecke al verdisconteerd door het percentage dat voor rekening van appellant is gelaten te beperken tot 3%. De rechtbank heeft die aspecten ten onrechte nogmaals meegewogen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 27-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:609

Zaaknummer: 201802227/1/A2

Wetsartikelen: 6.2 Wro

RECHTSPRAAK

Beverwijk/planschade

Voordeelverrekening ander perceel binnen bestemmingsplan. Compensatie in natura.

Casus

Delta is eigenaar van twee percelen ten noorden van de provinciale weg N246, aan Schieland (de percelen I en II) en een perceel ten zuidwesten van die provinciale weg, nabij de Kanaalweg (perceel III). Zij heeft gevraagd om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van het bestemmingsplan 'Kagerweg', dat de gemeenteraad van Beverwijk op 14 november 2013 heeft vastgesteld en dat op 21 februari 2014 in werking is getreden. Volgens Delta zijn in het nieuwe bestemmingsplan ten opzichte van het voorheen geldende bestemmingsplan 'Beverwijk Oost 1985' de bouw- en gebruiksmogelijkheden op de percelen beperkt, waardoor zij schade lijdt.

Delta betwist dat een eventueel planologisch nadeel voor perceel II kan worden gecompenseerd door een planologisch voordeel voor perceel IV. Volgens Delta bestaat voor een dergelijke compensatie geen rechtsgrond. Delta voert aan dat de percelen II en IV deel uitmaken van het bedrijventerrein waarop zij percelen ontwikkelt die zij verkoopt aan bedrijven die zich op dat bedrijventerrein willen vestigen. Het is toeval dat zij nog eigenaar is van perceel IV. Zij wijst erop dat de percelen Schieland 8 en Schieland 12 al verkocht zijn.

Rechtsvraag

Kan het planologisch voordeel op perceel IV worden verrekend met het planologisch nadeel op perceel II?

Uitspraak

Uit de uitspraak van de Afdeling van 28 september 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:2582), en met name rechtsoverweging 4.9, volgt dat planologische voordelen en planologische nadelen die worden veroorzaakt door hetzelfde planologische regime met elkaar mogen worden verrekend.

Vast staat dat Delta op de peildatum 21 februari 2014 eigenaar was van perceel IV. Aangezien de percelen II en IV onderdeel zijn van hetzelfde bestemmingsplan kan een eventueel planologisch voordeel op perceel IV worden verrekend met een planologisch nadeel op perceel II.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:421

Zaaknummer: 201704494/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

ANNOTATIE

Iris Kieft

1. Op 19 december 2018 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) weer twee uitspraken gedaan over bestemmingsplannen en de Dienstenrichtlijn (Richtlijn 2006/123/EG). Met deze twee uitspraken op zak, beginnen de contouren helder te worden van wat een gemeenteraad moet hebben beoordeeld en aannemelijk gemaakt om een brancheringsregeling succesvol door de Dienstenrichtlijn-toets te loodsen.
2. Het betrof een uitspraak over een bestemmingsplan van de gemeente Maastricht (ECLI:NL:RVS:2018:4195) en een uitspraak over een bestemmingsplan van de gemeente Meijerijstad (ECLI:NL:RVS:2018:4196). In Maastricht wilde een groot- en detailhandelsbedrijf in automaterialen, -accessoires en -gereedschappen voor maximaal 420m² winkeloppervlak detailhandel in branchevreemd assortiment bedrijven. In Meijerijstad kon een detailhandelsbedrijf volgens een tuin- en agri-detailhandelsformule op grond van een gewijzigd vastgesteld bestemmingsplan – kort gezegd – niet langer 379 m² wvo voor branchevreemde artikelen benutten, maar slechts nog 250 m².
3. In beide gevallen bevatte de voorliggende bestemmingsplannen dus een brancheringsregeling. Zoals de Afdeling in haar Appingedam-uitspraak van 20 juni 2018 (ECLI:NL:RVS:2018:2062) heeft geoordeeld, geldt een brancheringsregeling als eis als bedoeld in artikel 15 lid 2 van de Dienstenrichtlijn omdat een brancheringsregeling territoriale beperkingen stelt aan de vestiging van dienstverrichters. Dergelijke eisen kunnen op grond van artikel 15 lid 3 van de Dienstenrichtlijn gerechtvaardigd zijn als deze (1) niet discrimineren naar nationaliteit/plaats statutaire zetel, (2) noodzakelijk zijn (d.w.z. gerechtvaardigd zijn om een dwingende reden van algemeen belang) en (3) evenredig zijn (d.w.z. geschikt en niet verdergaan dan nodig is om het doel te bereiken).
4. De brancheringsregelingen waarover de Afdeling sinds de zomer van 2018 heeft geoordeeld, voldoen alle aan de eerste twee vereisten. De brancheringsregelingen maken namelijk geen onderscheid naar de nationaliteit van de dienstverrichters en worden getroffen ter bescherming van het stedelijk milieu, wat op grond van de Dienstenrichtlijn geaccepteerd is

als dwingende reden van algemeen belang.

5. De grote vraag is dus vooral: wanneer voldoet een brancheringsregeling aan het evenredigheidsvereiste en wat moet je daarvoor aantonen? Deze vraag valt uiteen in de vraag of de maatregel geschikt is om het nagestreefde doel te bereiken en de vraag of deze niet verder gaat dan nodig om het doel te bereiken.

6. De Afdeling heeft in haar uitspraken van 19 december 2018 benadrukt dat het onderzoek of aan beide subvereisten is voldaan, moet geschieden aan de hand van een analyse met specifieke gegevens.

7. Of de maatregel geschikt is, kan worden beoordeeld aan de hand van de hypocrisietest en een analyse van de effectiviteit van de maatregel.

8. De hypocrisietest houdt in dat het doel coherent en systematisch worden nagestreefd (ECLI:EU:C:2009:141 en ECLI:EU:C:2010:4). De raad moet zijn doel om het stedelijk milieu te beschermen op een samenhangende en systematische wijze nastreven.

9. Bovendien moet de maatregel geschikt zijn om het nagestreefde doel te bereiken. De Afdeling toetst daarbij, in lijn met de algemene toetsingsmaatstaf die de Afdeling bij ruimtelijke plannen hanteert, of de raad in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat de maatregel geschikt is.

10. Een maatregel slaagt voor deze toets als hij kan bijdragen aan de verwezenlijking van de nagestreefde doelstelling, aldus de Afdeling. De maatregel hoeft niet zelfstandig deze doelstelling te kunnen verwezenlijken.

11. Dit betekent ook dat individuele maatregelen die onderdeel zijn van een pakket aan maatregelen niet zelfstandig op hun effectiviteit hoeven te worden beoordeeld. Dit zou immers salamitactieken in de hand kunnen werken: een reeks van individuele verzoeken om het oppervlak aan branchevreemde artikelen telkens in geringe mate uit te breiden. Individueel beschouwd zou elke afzonderlijke uitbreiding op zich de nagestreefde doelen niet in gevaar brengen, maar ze zouden gezamenlijk uiteindelijk toch in de weg staan aan het bereiken van deze doelen.

12. Wel moet aannemelijk worden gemaakt dat de individuele maatregel een zinvolle bijdrage levert aan het bereiken van de nagestreefde doelen, dat wil zeggen dat er voldoende verband moet zijn tussen die maatregel en het hele pakket aan maatregelen.

13. Daarvoor zal eerst een analyse moeten worden gemaakt van het effect van het pakket aan maatregelen. Voor de analyse of een individuele maatregel een zinvolle bijdrage levert aan het

totale pakket aan maatregelen gelden minder hoge eisen dan voor de analyse van de effectiviteit van het hele pakket.

14. Zowel de raad van Maastricht als de raad van Meijerijstad hadden veel gegevens overgelegd over de effectiviteit van branchering op landelijk, provinciaal en regionaal niveau, op basis waarvan zij in redelijkheid mochten concluderen dat brancheringsregelingen in het algemeen effectief zijn. Echter, de toepassing op de situatie in Maastricht resp. Meijerijstad miste nog.

15. Hoewel de raden er naar het oordeel van de Afdeling in beginsel van uit mogen gaan dat de onderzoeken ook van toepassing zijn op de situatie in hun gemeente, hadden zij dienen te motiveren en zo nodig met nader onderzoek dienen te onderbouwen dat de situatie in hun gemeente niet zo bijzonder of afwijkend is dat die toepasbaarheid zich niet voordoet. Beide raden waarin daarin niet geslaagd.

16. Vervolgens moet de vraag beantwoord worden of de maatregel niet verder gaat dan nodig en of er geen andere, minder beperkende maatregelen voldoen. Ook deze toets moet geschieden aan de hand van een analyse met specifieke gegevens. De bewijslast gaat echter niet zo ver dat een raad positief moet aantonen dat het legitieme doel niet met andere denkbare maatregelen kan worden bereikt onder dezelfde omstandigheden (ECLI:EU:C:2015:845, r.o. 55).

17. Ook bij deze toets gingen de raden van Maastricht en Meijerijstad nat omdat hun analyses met specifieke gegevens niet voldoende ingingen op de situatie in hun gemeente. De raad van Meijerijstad had daarnaast betoogd dat deze toets al werd doorstaan omdat de maatregel het dienstverrichters niet onmogelijk maakt zich in Meijerijstad te vestigen. Die vlieger ging uiteraard ook niet op omdat dat dit niet voldoende was om te kunnen concluderen dat de maatregel niet verder gaat dan nodig.

18. In beide zaken heeft de Afdeling een bestuurlijke lus toegepast en de raden 20 weken gegeven om hun besluiten nader te onderbouwen op het punt van de evenredigheid of inhoudelijk aan te passen.

RECHTSPRAAK

Schijndel (Meijerijstad)/bestemmingsplan 'Bedrijventerreinen'

Dienstenrichtlijn. Toetsingscriteria. Economische doelen. Dwingende reden van algemeen belang. Evenredigheid en geschiktheid. Onvoldoende specifiek onderzoek.

Appellante gaat er ten onrechte van uit dat de raad door middel van een analyse met specifieke gegevens aannemelijk moet maken dat de beperking op zichzelf tot een gunstig leefklimaat in het centrum en het voorkomen van leegstand in het centrum leidt en omgekeerd dat het loslaten van deze beperking op zichzelf tot een ongunstig leefklimaat in het centrum en leegstand in het centrum leidt.

De raad hoeft niet voor elk onderdeel van het pakket aan brancheringsmaatregelen afzonderlijk aannemelijk te maken dat de toepassing ervan er op zichzelf toe leidt dat de nagestreefde doelen worden bereikt en dat het achterwege laten daarvan er op zichzelf toe leidt dat de nagestreefde doelen niet worden bereikt. De analyse met specifieke gegevens mag zich voor het bestreden onderdeel richten op de bijdrage die de beperking levert aan het bereiken van de doelen die worden nagestreefd met het pakket aan brancheringsmaatregelen. Daarbij is het niet voldoende dat de beperking aan de doelen *kán* bijdragen. Aannemelijk moet worden dat de beperking een zinvolle bijdrage levert aan het bereiken van de nagestreefde doelen, dat wil zeggen dat er een voldoende verband moet zijn tussen het onderdeel en het hele pakket.

Voor de analyse of een bestreden (onderdeel van een) brancheringsregeling een zinvolle bijdrage levert aan het totale pakket aan maatregelen gelden minder hoge eisen dan voor de analyse van de effectiviteit van het hele pakket brancheringsmaatregelen. De bijdrage van (onderdelen van) een brancheringsregeling leent zich naar haar aard immers minder voor een analyse dan de effecten van de maatregelen tezamen. Daarbij betreft de Afdeling dat, zoals hiervoor werd overwogen, de raad redelijkerwijs moet kunnen concluderen dat de regeling geschikt is om het daarmee beoogde doel te bereiken.

Naar het oordeel van de Afdeling is op grond van wat de raad naar voren heeft gebracht niet inzichtelijk dat de onderzoeken op basis waarvan hij heeft geconcludeerd dat brancheringsregelingen zoals opgenomen in het plan in het algemeen effectief zijn, ook van toepassing zijn op de situatie in Meierijstad.

Dat het, zoals de raad stelt, voor dienstverrichters met de maatregel mogelijk blijft om zich in de gemeente te vestigen, is niet voldoende om te kunnen concluderen dat de regeling niet verder gaat dan nodig is om het daarmee beoogde doel te bereiken en dat doel niet met andere, minder beperkende maatregelen kan worden bereikt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-12-2018

ECLI: ECLI:NL:RVS:2018:4196

Zaaknummer: 201600624/1/R3

Wetsartikelen: 14 aanhef en onderdeel 5 Dienstenrichtlijn, 15 lid 1 Dienstenrichtlijn, 15 ldi 2 Dienstenrichtlijn, 15 lid 3 Dienstenrichtlijn, 15 lid 6 Dienstenrichtlijn en 1.1.2 Bro

RECHTSPRAAK

Pijnacker-Nootdorp/bestuursdwang

Openbaar uitspreken uitspraak. Begrip agrarische bedrijvigheid. Onderscheid tussen het fokken en opfokken van paarden.

Aangezien de aangevallen uitspraak, anders dan daarin is vermeld, niet in het openbaar is uitgesproken, concludeert de Afdeling dat niet is voldaan aan artikel 8:78 van de Awb. Dat de griffier verhinderd was de uitspraak te ondertekenen is voor dit oordeel niet van belang. Er is geen reden om aan het niet openbaar maken van de aangevallen uitspraak geen gevolgen te verbinden. Het betreft hier een zaak waarin niet digitaal wordt geprocedeerd maar sprake is van een papieren dossier, dus van een procedure waarin al sinds jaar en dag uitspraken openbaar dienen te worden gemaakt.

Het college stelt op zich terecht dat uit de definitie van het begrip agrarische bedrijvigheid volgt dat de bedrijvigheid geheel of overwegend moet zijn gericht op het voortbrengen van paarden, maar uit de definitie volgt tevens dat een paardenfokkerij een vorm van agrarische bedrijvigheid is. Onder paardenfokkerij wordt volgens de definitie in het bestemmingsplan immers ook het opfokken van paarden begrepen. De bestemmingsplanregels maken derhalve geen duidelijk onderscheid tussen het fokken en opfokken van paarden. Aangezien op het perceel het houden van dieren is toegestaan en de bestemmingsplanregels geen duidelijk onderscheid maken tussen het fokken en opfokken van paarden, is de Afdeling van oordeel dat de activiteiten van appellant, bestaande uit het opfokken van paarden die elders zijn geboren tot een leeftijd van drie jaar, kan worden begrepen onder het begrip 'agrarische bedrijvigheid' als bedoeld in het bestemmingsplan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:511

Zaaknummer: 201709995/1/A1

Wetsartikelen: 8:78 Awb

RECHTSPRAAK

Moerdijk/project strijd bestemmingsplan***Wijzigen van gebruik van kantoor naar categorie Horeca-I. Gebruik van tuin aan de achterzijde van het hotel als terras. Uitleg Bor. Bouwwerk aansluitend terrein.***

Een appellant heeft een aanvraag ingediend om de achter zijn hotel gelegen tuin in gebruik te kunnen nemen als terras. Anders dan de rechtbank heeft overwogen is daarmee geen sprake van het realiseren van een nieuw gebruik op een bepaalde locatie, zoals bedoeld in de nota van toelichting bij het besluit van 4 september 2014 tot wijziging van het Bor, maar van een gebruikswijziging van het bij het hotel behorende aansluitend terrein, dat onder het bereik van artikel 4, aanhef en negende lid, van bijlage II van het Bor valt. Evenmin kan het college worden gevolgd in zijn standpunt dat dit artikel slechts van toepassing is op de wijziging van het gebruik van een aansluitend terrein, indien dit samengaat met een wijziging van het gebruik van het bouwwerk waar dat terrein op aansluit. Met het doel van de wijziging van artikel 4, aanhef en negende lid, van bijlage II van het Bor, laat zich niet rijmen dat, waar voor een gebruikswijziging van een aansluitend terrein samen met de gebruikswijziging van het bouwwerk waarop het terrein aansluit de reguliere voorbereidingsprocedure kan worden gevolgd, voor de zelfstandige gebruikswijziging van een bij een bouwwerk aansluitend terrein, bijvoorbeeld indien het gewenste gebruik van dat bouwwerk reeds is vergund, de uitgebreide voorbereidingsprocedure zou moeten worden gevolgd.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:477

Zaaknummer: 201800595/1/A1

Wetsartikelen: 2.1 lid 1 aanhef en onderdeel a Wabo, 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 2 en 3 Wabo en 4 aanhef en lid 9 bijlage II Bor

RECHTSPRAAK

gs Zuid-Holland/reactieve aanwijzing***Reactieve aanwijzing. Niet naar voren brengen van een zienswijze.
Beoordeling bestemmingsplan via E-formulier.***

Het college stelt zich op het standpunt dat het niet naar voren brengen van een zienswijze haar niet kan worden verweten, omdat op het e-formulier bij de vraag of de ontwikkeling groter is dan 3 hectare het antwoord 'nee' is ingevuld. Volgens de Voorzitter is het niet naar voren brengen van een zienswijze door het college niet verschoonbaar. In dit geval is het e-formulier gezamenlijk met het ontwerpbestemmingsplan aangeboden aan het college. Op de website van de provincie is vermeld dat het toesturen van het plan aan de provincie betekent dat het plan inhoudelijk wordt bekeken. Voorts is op de website vermeld dat de provincie de plannen die met het e-formulier worden aangeboden beoordeelt. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter had het college op grond van het ontwerpplan de omvang van de ontwikkeling kunnen vaststellen. De voorzieningenrechter acht voorts van belang dat in het kader van het vooroverleg op grond van artikel 3.1.1 van het Besluit ruimtelijke ordening aan het college een voorontwerpbestemmingsplan is toegezonden. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter had het college zich op basis van het hem ter beschikking staande voorontwerpbestemmingsplan reeds een beeld kunnen vormen over de omvang van de ontwikkeling. Daarbij neemt de voorzieningenrechter in dit geval tevens in aanmerking dat het college intensief betrokken is geweest bij de totstandkoming van het bestemmingsplan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:469

Zaaknummer: 201809549/2/R3

Wetsartikelen: 3.8 lid 6 Wro en 3.1.1 Bro

RECHTSPRAAK

Maasdriel/van rechtswege verleende omgevingsvergunning

Houden van geiten. Begrip bedrijf. Geen twee bedrijven maar uitbreiding van een reeds bestaande bedrijfsactiviteit. Geen strijd met bestemmingsplan dus van rechtswege verleende vergunning.

Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht overwogen dat er in ruimtelijke zin sprake is van één bedrijf. Zij heeft daarbij terecht van belang geacht dat de stal wordt opgericht aansluitend op de reeds bestaande bebouwing en dat het gaat om de uitbreiding van een reeds bestaande bedrijfsactiviteit, namelijk het houden van geiten. Uit de bouwtekening en het verhandelde ter zitting blijkt niet dat er een fysieke scheiding zal worden aangebracht tussen de nieuw te bouwen stal en de bestaande stallen. Dat in de nieuw te bouwen stal opfokgeiten worden gehouden, deze stal groter is dan de bestaande stallen, de geiten ander voer en minder medicatie krijgen en bij de biologische geitenhouderij een groter risico op Q-koorts bestaat, maken niet dat er in ruimtelijke zin sprake is van twee bedrijven in de zin van het bestemmingsplan. Ook een eventuele tweede ontsluitingsweg leidt er, gelet op de omvang van de activiteiten op het perceel, niet toe dat er, ruimtelijk gezien, sprake is van een tweede bedrijf.

Datum uitspraak:

Zaaknummer: